

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 23.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366999424/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

holde paa Æren saalænge jeg kunde. Men da de helvedes Trompeter lod, og jeg skulde til at strikke fra mig med Landsen, da fik jeg paa en gang et Sting tversigjennem Hjertet og ligeud igjennem Ryggen, Herre! og det var ligesom Landsen allerede sad i Livet paa mig og kildrede mig i Indvoldene, og jeg har aldrig kunnet taale at kildres; den kolde Sved stod ogsaa paa min Pande, og jeg fik derhos, med Tugt at sige, saadan en Kniben i Underlivet, at jeg faldt af Hesten saa lang jeg var, Herre! men Ridderen havde dog gudskelov ikke krummet et Haar paa mig; han holdt endnu langt borte med den fældede Landse. Men saa var det ikke nok med, at jeg havde faaet Stung og Kolik, saa maatte jeg ovenijobet høre, at de kaldte Jer en Skrædder og Kujon, Herre! – kort at fortælle, jeg blev kastet ud af Skranken og eders gode Navn og Rygte er Fanden i Vold.»

Jochum gråd; men Holger brast i Latter over den bedrøvelige Helt, og Jochum forundrede sig storligen over at han tog sig den Sag saa let.

»Jeg tænkte vist, at I vilde idetmindste hugge Hovedet af mig – sagde han – men da jeg seer, I er i saa godt et Lune, Herre! saa vil jeg, min Tro, heller ikke sørge længer. Der har I eders Rustning igjen, til mig passer den kun slet. Havde jeg maattet bruge de bare Næver, skulde jeg nok have holdt paa Æren, Herre! men denne Landsepræken forstaar jeg mig ikke paa, og det kildrer mig, som sagt, i Tarmene hvergang jeg seer en Landse, ret ligesom jeg allerede sad paa Spid.»

»Det kommer af din alt for brændende Fantasie, Jochum! – sagde Holger – men hvad sagde Prindsessen til den Ridderdaad?»

»O! tæ! ikke derom, Herre! – hun loe, saa hun var færdig at briste, og alle Ridderne med. Jo det var en dygtig I følger Danske – sagde de – og jeg skammede mig som en Hund paa eders Vegne, Herre!»

»Men hvorfor sagde du da ikke, hvem du var?»

»Nei, dertil havde jeg dog for megen Ære i Livet, og da jeg troede, I var død og borte, saa tænkte jeg som saa: denne Verdens Ære og Herlighed kan han nu blæse et Stykke.»

»Det var snildt tænkt af dig, Jochum! nu vil vi da ride videre. Prindsessen, maa du vide, er jeg ikke længer forelsket i.»

»Det tænkte jeg nok – sagde Jochum – og hende kan I nu ogsaa skyde en hvid Pind efter. Men jeg kan dog ikke begribe, Herre! hvorledes I saa godt kan finde Jer i, at være blevet udløst af hende og hele Ridderskabet.»